

РЕШЕНИЕ

№ 24048

гр. София, 19.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в публично заседание на 04.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Александрина Костадинова, като разгледа дело номер **9760** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Производството е образувано по искова молба от В. Я. И. с ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес : [населено място],[жк], [жилищен адрес]. ет.2, ап.1, чрез адв. К. И. К. – САК, със съдебен адрес: [населено място], пл."Св. Неделя" № 16, ет. 4, офис 5, срещу СДВР-МВР с адрес: [населено място], [улица], с претенция за присъждане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 300 /триста/ лева, представляващи заплатено адвокатско възнаграждение по НАХД№ 8657/18г. на СРС, НО, 108 с-в, ведно със законната лихва върху обезщетението, считано от датата на влизане в сила на решението, с което е отменено НП, а именно 02.10.19 г., до окончателното му изплащане, както и присъждане на разноските, направени по водене на настоящото дело.

С исковата молба се твърди, че в резултат на така издадения незаконосъобразен акт - НП № 15-4332-001929 от 30.04.2015 г., издадено от началника на Отдел пътна полиция към Столична дирекция на вътрешните работи /ОПП - СДВР/, ищецът е претърпял вреди в размер на 300 /триста/ лв., които представляват платен адвокатски хонорар във връзка с обжалването му пред СРС. Изплатеното адвокатско възнаграждение представлявало пряка и непосредствена последица по смисъла на чл. 4 от ЗОДОВ.

Иска се съдът да ги призове на съд и след като се убеди, че искът му е основателен и доказан по основание и размер, да постанови решение, с което да осъди ответника да му заплати сумата в размер на 300 /триста/ лв. за причинени от него имуществени вреди, ведно със законната лихва от влизането на решението в сила до окончателно изплащане на сумата, както и направените по настоящото дело разноски /адвокатски хонорар и внесена държавна такса/.

В съдебно заседание ищецът В. Я. И. чрез адв. К. И. К. – редовно призован, се представлява от Адвокат К. иска съдът да уважи исковата претенция като допустима и основателна. По отношение на срока, той не е текъл по силата на чл. 3 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, изменен в брой 34 на Държавен вестник от 09.04.2020 г., според който за срока от 13.03.2020 г. до отмяната на извънредното положение спират да текат определени срокове, в това число и погасителната давност. Налице е отменен административен акт, отменено НП и съответно влязло в сила решение на СРС. Налице са вреди, които са възникнали за доверителя й в размер на адвокатско възнаграждение, налице е причинонно-следствена връзка между отмененото НП и причинената имуществена вреда. Моли съдът да вземе предвид Тълкувателно решение №1 от 15.03.2017 г. на ВАС. Претендира разноски и в това производство, за което представя списък.

Ответникът **СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ** – редовно призован, не изпраща представител. Постъпил е писмен отговор от 23.10.24 г.

СГП – редовно уведомена, явява се прокурор К.. Прокурорът – Счита, че исковата молба е основателна и доказана.

По делото е приложено заверено копие от НАХД № 8657/18 г. по описа на СРС, НО, 108 състав.

След съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, на доводите и възраженията на страните, съдът приема за установено следното от фактическа и правна страна:

С Наказателно постановление № 15-4332-001929 от 30.04.2015 г., издадено от началника на Отдел пътна полиция към Столична дирекция на вътрешните работи /ОПП - СДВР/ на ищецът, на основание чл. 179, ал. 2, пр. 1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, за нарушение на чл. 20, ал. 2 ЗДвП му е наложено административно наказание „глоба” в размер на 200 лева. Наказателното постановление е отменено с Решение от 11.06.2019г. по НАХД № 8657/18 г. на СРС, НО. 108 с-в, цитираното решение на СРС не е обжалвано по касационен ред и е влязло в сила на 02.10.19 г. В производството по НАХД № 8657/18 г. на СРС ищецът, в качеството на жалбоподател, е бил представляван от надлежно упълномощен процесуален представител – адвокат, като от представения договор за правна защита и съдействие се установява, че е уговорено възнаграждение в размер на 300 /триста/ лева, като в договора изрично е посочено, че сумата е изплатена изцяло в брой.

Предявеният иск е с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, по силата на който държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност.

Искът е предявен пред компетентен съд, предвид т. 1 на Тълкувателно постановление № 2 от 19.05.2015 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2014 г., ОСГК и Първа и Втора колегия на Върховния административен съд, съгласно която делата по искове за вреди от незаконосъобразни наказателни постановления, действия и бездействия по

налагане на административни наказания, включително и такива за присъждане на разноси в производството по обжалване, са подсъдни на административните съдилища. Искът се явява допустим, като предявен срещу юридическото лице, от състава на което е органът, от чийто незаконосъобразен акт се претендира, че са причинени търсените в настоящото производство вреди /арг. от чл. 205 от АПК и чл. 158, ал. 2 от ЗГ/.

Искът е предявен преди изтичане на предвидената давност. ЗОДОВ определя специален ред и условия за обезщетяване на лицата, твърдящи увреда на техните законни права и интереси. За неуредените в закона хипотези, включително погасителната давност, се прилагат общите разпоредби на Закона за задълженията и договорите /ЗЗД/. Съгласно чл. 110 от ЗЗД давността за предявяване на иск по ЗОДОВ, с оглед липсата на специална разпоредба в самия закон, е 5 години. Съгласно т. 4 на Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. на ВКС по тълк. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК при незаконни актове на администрацията началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението, както и началният момент на погасителната давност за предявяване на иска за неговото заплащане е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаваните административни актове. В случая решението на въззивната инстанция е влязло в сила на 02.10.19 г., а искът е предявен на 04.10.2024 година, т. е. след изтичането на общата 5-годишна погасителна давност.

За пълнота обаче следва да бъде отбелязано, че съгласно т. 2 от § 29 от ПЗР от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение освен в случаите по чл. 172, ал. 1 ДОПК давността спира да тече и за времето на обявеното извънредно положение, а именно от 24.03.2020 г., когато влиза в сила. Съгласно § 13 ПЗР ЗИД на Закона за здравето /обн., ДВ, бр. 44 от 13.05.2020 г./ „сроковете, спрели да текат по време на извънредното положение по Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, продължават да текат след изтичането на 7 дни от обнародването на този закон в "Държавен вестник", а именно – сроковете продължават да текат отново от 21.05.2020 г. Анализирайки института на спиране на давността и, че след отпадане на основанията за спирането ѝ продължава да тече срокът, който не е бил изтекъл към момента на настъпилото спиране, то всеки един от сроковете, включително и срока до /02.10.19 г./, следва да бъде удължен с 58 дни. И удължавайки този срок, към датата на подаване на ИМ, срокът не е бил изтекъл.

Съгласно Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 година на ВАС по т. д. № 2/2016 г., ОСС, I и II колегия, при предявени пред административните съдилища искове по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл. 4 от ЗОДОВ.

Съгласно чл. 4 от ЗОДОВ дължимото обезщетение е за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Отговорността не се презумира от закона, затова в тежест на ищеца е да установи наличието на кумулативно изискуемите предпоставки за отговорността по

чл. 1 от ЗОДОВ - незаконосъобразен акт, действие или бездействие при или по повод изпълнение на административна дейност, вреда, причинна връзка между незаконосъобразния акт, действие или бездействие и вредата. При липсата на който и да е елемент от фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл. 1 от ЗОДОВ.

Съгласно мотивите на Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 година на ВАС по т. д. № 2/2016 г., ОСС, I и II колегия, спазвайки принципа на справедливостта и съразмерността, съдът следва да присъди само и единствено такъв размер на обезщетение, който да отговаря на критериите на чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата - да е „обоснован и справедлив“, т.е. да е съразмерен на извършената правна защита и съдействие и да обезщети страната за действително понесените от нея вреди от причиненото ѝ от държавния орган непозволено увреждане, без да накърнява или да облагодетелства интересите на която и да е от страните в производството.

В процесния случай е безспорно доказано, че Наказателно постановление № 15-4332-001929 от 30.04.2015 г., издадено от началника на Отдел пътна полиция към Столична дирекция на вътрешните работи /ОПП - СДВР/ на ищецът, на основание чл. 179, ал. 2, пр. 1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, за нарушение на чл. 20, ал. 2 ЗДвП му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева. Наказателното постановление е отменено с Решение от 11.06.2019г. по НАХД № 8657/18 г. на СРС, НО. 108 с-в, цитираното решение на СРС не е обжалвано по касационен ред и е влязло в сила на 02.10.19 г. В производството по НАХД № 8657/18 г. на СРС ищецът, в качеството на жалбоподател, е бил представляван от надлежно упълномощен процесуален представител – адвокат, като от представения договор за правна защита и съдействие се установява, че е уговорено възнаграждение в размер на 300 /триста/ лева, като в договора изрично е посочено, че сумата е изплатена изцяло в брой.

Относно факта на настъпване на вредата и нейния размер съдът намира, че на възстановяване подлежат само действително нанесените вреди, т.е. само изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването на НП. Съгласно т. 1 от Тълкувателно решение № 6 от 6.11.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 6/2012 г., ОСГТК, съдебни разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението. В договора следва да е вписан начинът на плащане - ако е по банков път, задължително се представят доказателства за това, а ако е в брой, то тогава вписването за направеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка. В процесния случай от представения по НАХД № 8657/18 г. на СРС договор за правна защита и съдействие е видно, че уговореният размер на възнаграждението за въззивната инстанция е заплатен – изцяло и в брой, като заплащането е станало преди приключване на съдебното производство, с което процесното НП е отменено с влязъл в сила съдебен акт. Наред с това се установява, че адв. К. И. К. – САК действително е осъществил процесуално представителство и защита като е изготвил и депозирал жалба срещу процесното НП. Претендираните вреди са доказани по размер и са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразното НП, отменено по надлежния ред.

Съдебната практика, на която се позовава ответната страна в писменото становище, е неотнормирана към процесния случай, тъй като касае различни от установените в настоящото производство факти и обстоятелства.

Основателността на главния иск обуславя и тази на акцесорния относно законната лихва върху обезщетението, считано от датата на влизане в сила на решението за отмяна на процесното НП, а именно 02.10.2019 година /арг. от т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. по т. д. № 3/2004 г., ОСГК на ВКС/.

Искането на ищцовата страна за присъждане на направените по делото разноски е своевременно направено и основателно с оглед крайния изход на спора и разпоредбата на чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, поради което следва да бъде уважено, като ответната страна следва да бъде осъдена да заплати в полза на ищеца 10 /десет/ лева дължима и платена държавна такса и 400 /четиристотин/ лева адвокатско възнаграждение съгласно представен договор за правна защита и съдействие № 069548 от 02.10.2024 година, заплатено в брой, чийто размер съдът намира, че не е прекомерен предвид разпоредбата на чл. 8, ал. 1, т. 1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 година за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното, съдът

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ да заплати на В. Я. И. с ЕГН [ЕГН], с пост. адрес : [населено място],[жк], [жилищен адрес]. ет.2, ап.1 сумата в размер на 300 /триста/ лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди-заплатено адвокатско възнаграждение по НАХД № 8657/18г. на СРС, НО. 108 с-в, ведно със законната лихва върху обезщетението, считано от датата на влизане в сила на решението, с което е отменено НП, а именно 02.10.19 г., до окончателното му изплащане.

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ да заплати на В. Я. И. с ЕГН [ЕГН], с пост. адрес : [населено място],[жк], [жилищен адрес]. ет.2, ап.1, сумата от 410 /четиристотин и десет/ лева, представляваща направени от страната разноски пред настоящата съдебна инстанция.

Решението подлежи на оспорване с касационна жалба и касационен протест пред Върховен административен съд на Република България в четиринадесетдневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:

